– Отож! Сомнамбули, якщо їх не злякати раптово, зазвичай виходять зі своїх пригод неушкодженими. А чому? Бо коли ми спимо, у мозку все одно певна ділянка свідомості пильнує, наче сторож, що і як, щоб вчасно розбудити свого господаря. А коли мозок введений в оману наркотиком, він не зможе тебе врятувати. Нехай там повінь, чи пожежа – сторож спить!

– Тоді... ха, я вас покличу на допомогу! Буду марити, а ви мене пильнуйте, щоб поганого не наробив, – придумав Пустунчик.

– Я б не погодилася, – відповіла Лапуня. – Хтозна, може в твоїх маренняхми б видалися тобі фіолетовими монстрами, ти почав би від нас тікати? Кхе-кхе, краще дай мені чаю з лимоном. Щоб вмовити тебе не клеїти дурня, потрібно стільки сил, що в мене знову горло заболіло!

– Вибач, – Пустунчик швидко приніс подрузі теплого чаю. – Я ж пожартував. Просто цікаво… Я все зрозумів!

– Справді?

– Чесно-чесно. Одужуй швидше, підемо гуляти!

Лапуня недовірливо поглянула на друга, але Пустунчик знову запевнив, що тепер ясно бачить: нічого гарного в наркотиках немає. Все цікаве можна отримати і без них, а якщо вичерпати Н.З. заради дурниць, і жити не захочеться. А раптом прийде супервипробування, а ти безсилий? Кому це треба?

Розумник сказав, що насправді можна бути впевненим: той, хто пропонує наркотик, точно не бажає тобі добра!

Зернята пили чай з лимоном. Пустунчик сказав, що домашні коржики з медом – найчарівніша таблетка для гарного настрою. Інших йому не треба. Друзі сміялися та бажали Лапуні швидкого одужання. Без неї справді сумно!

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:
Дарія Біда, тел.:(032) 236-71-24,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua
Заступник головного редактора:
Роксолана Дребот,
e-mail: drebot.roksolana222@gmail.com
Дизайн і верстка: Богдана Петровська

Підписано до друку 21.04.16,
формат 60x84/8.
Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.
Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ "Видавничий дім „УКРПОЛ".

Злодій всередині тебе

(казка з циклу „Екостиль твого життя")

Восени Лапуня застудилася. Розумник та Пустунчик прийшли її навідати.

– Що нового в школі?

– Сьогодні нам розповідали про наркотики, – згадав Пустунчик.

– Розповідали, та дехто нічого не зрозумів, – Розумник кивнув на друга.

– Мені реально невтямки, – обурився Пустунчик. – Наркотик – це отрута для мозку! Але він може дати слабкому суперсилу, а ті, кому не вистачає фантазії, з ним бачать яскраві видіння, лінивого він робить активним, а сумного – щасливим, нехай ненадовго. Якщо все добре, чому це так погано?! Всі ліки мають побічні ефекти. Треба тільки обережно… Не зловживати…

– Не ти один так думаєш, – зауважив Розумник. – Ще сто років тому лікарі прописували наркотик кокаїн для покращення настрою та апетиту! А коли схаменулися і зрозуміли наслідки, світ вже так отруївся, що пошесть досі не зупиняється! Найбільша загроза наркотиків в тому, що люди не розуміють небезпеку.

– То поясни! – наполягав Пустунчик.

– Хлопці, ви серйозно? – Лапуня дивувалася, як цього можна не розуміти. Пустунчик наполягав. Недарма ж спортсмени застосовують допінг! На змаганнях це справді нечесно, але в складних ситуаціях суперсила – корисна річ!

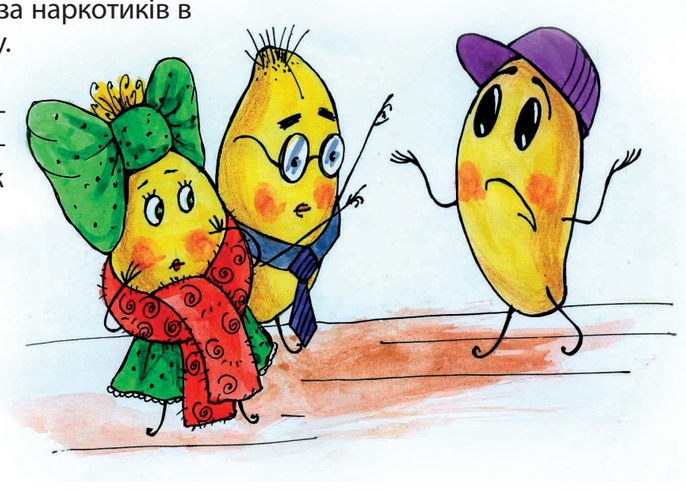

– І що б ти зробив своєю суперсилою? – поцікавилася Лапуня.

– Я… багато чого!

– Отож, не знаєш, – втрутився Розумник. – Тут є великий секрет. Та спершу скажи, як ти почуваєшся?

– Зараз? Звичайно… Трохи стомлений, трохи щасливий, бо уроки скінчилися. Трохи голодний і трішечки нудно, бо ви мене вважаєте дурним!

– Ти ж сам просив пояснити, то слухай! Суперсила потрібна тільки в суперскладних випадках. У нашому мозку є таємне сховище, де зберігаються суперздібності. Вони потрібні, щоб витримати величезне навантаження, страшенний стрес або надвелику радість. У кожній людині на крайній випадок прихований запас сили, швидкості реакцій та міцності приблизно вдесятеро більший, ніж зазвичай. Це Н.З. – Недоторканий Запас, як у бійців.

– Круто! – зрадів Пустунчик. – Отже, якщо я можу стрибнути на півметра вгору, то в супермомент стибну аж на п'ять?

– Авжеж. Але неможливо увімкнути такі здібності за бажанням. Та коли за тобою женеться дикий кабан, тобі стане в пригоді цей запас суперсил! Природа піклується про те, щоб ми вижили в небезпечних ситуаціях.

– До чого тут наркотики?

– Наркотик – це наче хімічна відмичка, як у злодія. Вона зламує замок потаємної скрині та краде звідти наш Н.З. Наркотик не дає нічого, що людина не могла зробити чи відчути без нього.

– Ну от! Що ж в цьому поганого?

– Як ти не розумієш?! – хвилювалася Лапуня. Розумник заспокоїв.

– Уяви, тобі страшенно нудно або сумно, хочеться радості. Можна знайти її в природі, в улюблених справах, іграх з друзями. А можна прийняти „таблетку радості".

Та поміркуй, як вона діє. Наркотик обманює мозок, краде трошки радості з Н.З., все стає яскравим та кольоровим… Ненадовго. А коли дія „таблетки радості" скінчиться, все стане В ДЕСЯТЬ РАЗІВ ГІРШЕ І НУДНІШЕ, ніж було! Як з цим жити? Прийняти ще таблетку?

Але якщо не встигати відновлювати звичайний стан організму, скоро все буде здаватися таким безрадісним, що без „чарівних таблеточок" і на вулицю не вийдеш. А радості від них вже ніде взяти, скринька спорожніла. Так само той, хто за допомогою допінгу стрибнув вище за всіх чи підняв велику вагу, потім лежить і довго-довго відновлює вкрадені сили. Н.З. – не для звичайних умов. Якщо його розкрадати, навіть потихеньку, це скоро дасться взнаки.

– А колись таємна скриня вичерпається. – додала Лапуня. – І уявити страшно!

– Ну, добре, обійдемось без допінгу. А звідки кольорові видіння? – спитав Пустунчик.

– Тобі ж снилися надзвичайно яскраві сни? Принаймні кожен інколи їх бачить чи фантазує щось надзвичайне. Можна розвинути цю здатність мозку творчістю. Але наркотик може показати яскравий „мультик", наче марення під час хвороби з високою температурою, без сну. Це – галюцинації. Сподіваюся, сам розумієш, що в цьому небезпечного, окрім спустошення Н.З. фантазії? Не знаючи, що справжнє, людина може піти під машину, а думати, що йде на зелене світло.

– Я б, перед тим, як спробувати, закрився вдома, у повній безпеці, – не вгамовувався Пустунчик. – Лише раз! Справжній дослідник повинен все перевірити!

– Не вийде, – сумно сказав Розумник. – У викривленій реальності ти ніколи не знатимеш, чи замкнені двері, чи ти ще вдома. У найкращому випадку можеш прийти до тями в незнайомому місці, живий-здоровий, але й гадки не матимеш, як і навіщо туди потрапив.

– Тоді засинати кожен день теж небезпечно! – пхикнув Пустунчик. – Деякі люди уві сні ходять. І звуться сом-нам-бу-ли! Можуть вийти на дах і отямитися на самому краєчку…